

İstila

– Beyza Kardanadam · 20 Nisan 2026

İnsanlık, Deccal belasından kurtulmuş; dünya yavaş yavaş yeniden huzurlu günlerine dönmeye başlamıştı. Hz. İsa (a.s.) ve Hz. Mehdi, insanlara dünya ve ahiret mutluluğunu kazandıracak hakikatleri birlikte anlatmış, bereketli geçen yedi yılın sonunda Hz. Mehdi Allah'ın rahmetine kavuşarak bu dünyadan göçmüştü.

Son Peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.)'e indirilen yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim'in rehberliğinde Hz. İsa (a.s.), insanları Allah'ın birliğine davet etmeye devam ediyordu.

Bir süre sonra Asya'dan, Himalaya Dağları civarından ürkütücü haberler gelmeye başladı. Yerin altında yaşayan ve geçmişte yeryüzünde büyük kargaşalara sebep olan bir kavim yeniden ortaya çıkmış, etrafa fitne saçmaya başlamıştı.

Bu kavim kimdi?

Kur'an-ı Kerim'de zikredilen büyük hükümdar ve Allah dostu Hz. Zülkarneyn, Hz. İbrahim'in (a.s.) duasını almış; Allah'ın izniyle doğuya ve batıya hükmetmişti. Onun ordularının başında ise, karanlıklar vadisinde ab-ı hayat suyunu içerek ölümsüz kılındığı rivayet edilen teyzesinin oğlu Hz. Hızır (a.s.) bulunuyordu. Birlikte büyük ordularla dünyayı dolaşıyor, insanları Allah'a imana, huzura ve mutluluğa çağırıyorlardı.

Zülkarneyn, doğuya yaptığı bir sefer sırasında Himalaya Dağları yakınlarında yaşayan bir toplulukla karşılaştı. Bu insanlar, kendilerine sürekli saldıran, ne söz dinleyen ne de barışa yanaşan bir kavimden şikâyetçiydi.

Ona şöyle dediler:

“Ey Zülkarneyn! Bu kavim bize sürekli saldırıyor. Ne söz anlıyorlar ne de duruyorlar. Bizimle onların arasına bir engel yapar mısın? Bunun karşılığında sana ne gerekiyorsa verelim.”

Zülkarneyn'e şöyle cevap verdi:

“Rabbimin bana verdiği imkânlar sizin vereceklerinizden daha hayırlıdır. Yine de bana gücünüzle yardım edin; sizinle onların arasına öyle sağlam bir set yapayım ki, ne aşabilsinler ne de delebilsinler.”

Bunun üzerine demir kütleleri üst üste yığıldı. İki dağın arasını doldurduktan sonra ateşle kızdırdı, ardından erimiş bakır dökerek onları birbirine kaynaştırdı. Böylece dağların arasını kaplayan muazzam bir set inşa edildi. Artık o kavim ne bu seti aşabildi ne de delip geçebildi.

Zülkarneyn, yaptığı bu işten sonra şöyle dedi:

“Bu, Rabbimin bir rahmetidir. Rabbimin vaadi geldiğinde ise O, bunu yerle bir eder. O'nun vaadi mutlaka gerçekleşir.”

Nitekim Kehf Suresi'nin 92-98. ayetlerinde de bu olay haber verilmektedir.

92.Sonra yine bir yol tuttu.

93.Nihayet iki dağın arasına ulaştığında, neredeyse sözü anlamayan bir kavim buldu.

94.Dediler ki: “Ey Zülkarneyn! Yecüc ve Mecüc bu yerde bozgunculuk yapıyorlar. Bizimle onlar arasında bir set yapman için sana bir vergi verelim mi?”

95.Dedi ki: “Rabbimin bana verdiği (imkân) daha hayırlıdır. Siz bana güçle yardım edin de sizinle onlar arasında sağlam bir engel yapayım.”

96.“Bana demir kütleleri getirin.” Nihayet iki dağın arası eşitlenince, “Körükleyin” dedi. Onu ateş haline getirince, “Bana erimiş bakır getirin, üzerine dökeyim” dedi.

97.Artık (Yecüc ve Mecüc) onu ne aşabildiler ne de delebildiler.

98.Zülkarneyn dedi ki: “Bu Rabbimden bir rahmettir. Rabbimin vaadi geldiğinde onu yerle bir eder. Rabbimin vaadi mutlaka gerçekleşir.”

Yecüc ve Mecüc kavmi son derece kalabalık, kontrolsüz ve yıkıcı bir topluluktu. Amaçları; önlerine çıkan her şeyi yok etmek, insanların kaynaklarını tüketmek ve yeryüzünde fitne çıkarmaktı.

Yol aldıkları her yeri kuruttular. Taberiye Gölü'ne vardıklarında göldeki tüm suyu içtiler. Arkadan gelenler ise sadece şunu diyebildi:“Bir zamanlar burada su vardı...”O kadar kalabalıktılar.

Yeryüzünde ne su bırakmaya niyetleri vardı ne de yiyecek. İnsanlar sokaklara çıkamaz hale gelmiş, herkes saklanacak yer arıyordu.

Sonra birbirlerine şöyle dediler:

“Yeryüzünde kimse kalmadı. Hepsini yok ettik. Şimdi sırada gökyüzündekiler var!”

Oklarını göğe doğru fırlattılar. Yüce Allah, o okları kanla boyanmış halde geri gönderdi. Onlar da bunu bir zafer sanarak, gökyüzündekileri de yok ettiklerini düşündüler.

Bu sırada Hz. İsa (a.s.) ve müminler, Peygamber Efendimiz'in haber verdiği üzere Allah'ın emriyle Tur Dağı'na çekildiler. Orada kuşatma altında kaldılar. Çaresizlik içinde ellerini açıp Allah'a yalvardılar. Duaları kabul edildi.

Allah, Yecüc ve Mecüc'ün bedenlerine kurtçuklar gönderdi. Nasıl tek bir insanın ölümü kolay ise, onların da hepsi bir anda yok oldu.

Hz. İsa (a.s.) ve müminler dağdan indiler. Secdeye kapanarak Allah'a şükrettiler. Dünya, büyük bir

beladan kurtulmuştı.

Ancak geriye başka bir sorun kalmıştı: Yecüc ve Mecüc'ün devasa cesetleri yeryüzünü kaplamış, etrafa dayanılmaz bir koku yayılmıştı. Bunun üzerine Allah, önce güçlü bir rüzgâr gönderdi. Ardından büyük kuşlar geldi; cesetleri alıp uzaklara taşıdı. Sonra gökten sağanak yağmur indi. Yeryüzü yıkandı, toprak temizlendi. Dünya yeniden nefes aldı.